

ŐSBEMUTATÓ A LŐ UTCA 4-BEN

Egyfelvonásos

Szereplők:

M. Vad	Kertészné
M. Vadné	Mihály
Valéria	Rendőr
Ottlík úr	Mama
Gizi	Postás
Poldi	Riporter

(Szín: M. Vad lakása. Nagyobb szoba, egy rész függönnyel leválasztva. Pillanatnyilag a szín üres. Az előszobában csengetnek, csakhamar bejön M. Vad és Som Valéria.)

M. VAD: Tessék befáradni.

VALÉRIA: Megkaptam az üzenetét, hogy jöjjenek fel. Miről van szó kérem?

M. VAD: Mindent a maga idejében... Csak nem gondolja, hogy ketten tartjuk meg a plénumot.

VALÉRIA: Miféle plénumot?

M. VAD: Amott az előszobában van kifüggesztve a napirend... (Csengetnek.) Bocsnat, érkeznek a többiek... (EL.)

OTTLIK ÚR: (kis idő múlva be M. Vaddal. Valériához) Alászolgája! (M. Vadhoz.) Néhány szál virág a nacsaszonynak...

M. VAD: Nagyon kedves... Foglaljon helyet... Tessék ideadni az esernyőt, majd az előszoba fogására akasztom.

OTTLIK ÚR: Nem, nem, akkor itt felejttem... (Csengetés.)

GIZI: (kis idő múlva be M. Vaddal) Nem értettem, fiacskám, a telefonban egész pontosan, hogy mit akarsz.

M. VAD: Nem csodálom. Nem is mondtam meg. (Csengetnek. Kimegy.)

VALÉRIA: (Gizihez) Vajon mit akarhat tőlünk?

GIZI: Mit tudom én. Neve napja van tán.

VALÉRIA: Hát (kajetánnak hívják?)

GIZI: Vagy a házassági évfordulóját ünnepli.

- VALÉRIA: Házassági évforduló? ... Na hiszen! (*Kuncognak.*)
- OTTLIK ÚR: Min tetszenek mulatni?
- GIZI: Valéria azt kérdi tőlem, hogy nem a házassági évfordulóra hívott bennünket Vad úr?
- OTTLIK ÚR: (*jelentőségteljesen megköszörüli a torkát*) Khm... khm...
- VALÉRIA: Ön mit gondol, Ottlik úr?
- OTTLIK ÚR: Lehet, hogy ki akarja kérni a véleményünket a... tetszenek tudni ugyebár, mire gondolok.
- VALÉRIA: (*szégyenlősen*) Ottlik úr!
(*Kopogás.*) Kertészné, Mihály és M. Vad be.)
- KERTÉSZNÉ: Jó estét!
- OTTLIK ÚR: Jó estét, Kertészné!
- MIHÁLY: Jó estét, ladiesz és szórsz!
- GIZI: Jó estét, Nikolausz!
- VALÉRIA: Önöket is meghívták?
- MIHÁLY: Engem nem. Én csak elkísértem Lizácskát, de M. Vad úr engem is beinvitált. Lévén, hogy más dolgom nincs...
- OTTLIK ÚR: Érdekes...
- MIHÁLY: Pardon?
- OTTLIK ÚR: Mondom, érdekes, hogy sosincs más dolga!
- MIHÁLY: Ön itt is szóvivő, nem csak a Köpölde téren?
- KERTÉSZNÉ: Nikolausz!
- MIHÁLY: Angyalom, ne üvöltözzél, mert ezek a kedves népek azt hiszik, hogy süket az egész családiád.
- KERTÉSZNÉ: (*keserűn*) Csak magam vagyok egyedül, süket is, vak is.
- MIHÁLY: (*kedélyesen*) Mégis találtál szemet.
- KERTÉSZNÉ: Szemet?... Egy...
- MIHÁLY: Pszt!... (*Csengetnek, M. Vad kimegy.*) ... Akasztott ember házában kötelet.
- M. VAD: (*be a postás bácsival*)
- M. VAD: Azt hiszem, mind itt vagyunk. Elhúzhatom a hálófülke függönyét.
Kezítcsókolom... Jó estét... Dicsértessék a Jézus...
- OTTLIK ÚR: A h... h... hogy tetszett mondani?
- M. VAD: Hálószoza... A feleségem is ott van.
- MIHÁLY: De nem zavarjuk a kedves nagyságos asszonyt?
- M. VAD: Nem. Már lefeküdt. (*Elhúzza a függönyt.*)
- M. VADNÉ: (*az ágyban fekszik, csak a feje látszik a takaró alól*)
- MIHÁLY: (*odalép az ágyhoz*) Bocsnat az alkalmatlanokodásért... Nikolausz Varga... Nem zavarom?

- M. VADNÉ: Örvendek... Már hogy zavarna, hiszen a férjem hívta... Üljön le kérem.
- MIHÁLY: Hát szóval, hívott is meg nem is... Illetve, Lizácskát kísértem ide, s engem is beinvitált. Lévén, hogy éppen ráérek...
- OTTLIK ÚR: Miint, mindig...
- MIHÁLY: Pardon?
- OTTLIK ÚR: Semmi... Csak azt mondom, leülhet...
- MIHÁLY: Nagyon kedves... *(Élesen.)* Miint mindig! *(Leül az ágy szélére.)*
- KERTÉSZNÉ: Nikolausz!!
- MIHÁLY: Azt mondták, fiam, hogy üljek le.
- KERTÉSZNÉ: De nem az ágy szélére.
- MIHÁLY: Ha egyszer máshol nincs hely.
- KERTÉSZNÉ: Jó, hogy nem a paplan alá kéredzkedel.
- MIHÁLY: *(M. Vadnéhoz)* Ne tessék rá hallgatni, kedves nagyszád. Féltékeny, mint egy nősténytigris... Kegyed persze ezt az érzést hírből sem ismeri.
- M. VADNÉ: Miből gondolja?
- MIHÁLY: *(zavartan)* Hát... *(Kínos csend.)*
- M. VAD: *(két székkel az előszobából)* Itt van még két szék... Most már ül mindenki?
- GIZI: *(nevet)* A postás bácsi még a cipőjét is levetette, mint a moziban.
- POSTÁS: Ha kegyed volna annyit talpon, Gizike!
- KERTÉSZNÉ: Hát talpon nincs...
- GIZI: *(felfortyan)* Kérem!!!
- MIHÁLY: Lizus!... Meg fognak pofozni, mint a Horákkék névnapi lakomáján.
- VALÉRIA: Miicsoda népek!
- OTTLIK ÚR: Önnek igaz van, Valéria kisasszony. Ezeknek a hölgyeknek és uraknak nem volt gyermekszobájuk.
- MIHÁLY: Eltalálta. Gyermekkonyhájuk sem. De még gyermekelőszobájuk se. Supában laktunk. Maga meg supa méltóság!... Hja az ősöknek kutyabőrük volt... A kedves papa, ha jól tudom, a sintéreknél dolgozott.
- OTTLIK ÚR: *(hápog)* Hát ez aztán!... Hát ez aztán!...
- GIZI: *(kajánul)* Hát ez aztán tényleg igaz.
- M. VAD: *(tapsol)* Csendet kérek. A Különfélében majd különféleket mondhatnak egymásnak. Rátémék a napi-rendre... Előbb azonban, ha megengedik, névsorolvasást tartok. *(Listát húz ki a zsebéből.)*... Som Valéria...
- VALÉRIA: *(halkan)* Igen...
- M. VAD: *(nem hallja)* Som Valéria!

- VALÉRIA: (sivít) Igeeen!
- M. VAD: Ottlik Róbert!
- OTTLIK ÚR: Tisztelettel...
- MIHÁLY: Férfi létére kottlik?
- M. VAD: Tessék?
- OTTLIK ÚR: (Mihály felé) Hülye!
- MIHÁLY: Azt nem kérdezték, csak azt, hogy itt van-e.
- M. VAD: Gaál Baltazár.
- POSTÁS: Vagyok...
- MIHÁLY: (csodálkozva) Magát Baltazárnak hívják? Egy ilyen névvel levlapokat trógerol?
- POSTÁS: Hát mit csináljak?
- MIHÁLY: Ott rághatná a majomplaccon Ottlik úrékkal a fogpiszkálót... Nem nagyon megy a børszatyor egy fagyosszenthez.
- KERTÉSZNÉ: A Baltazár a három királyok egyike, Nikolausz!
- MIHÁLY: Pláne!
- M. VAD: Kertész Eliz.
- KERTÉSZNÉ: (fuvolázva) Igen...
- M. VAD: Sárosi Gizella, szül...
- KERTÉSZNÉ: (sokatmondón) Bezony, bezony...
- M. VAD: (ügyet sem vetve a közbeszólásra) ...Fazekas...
- GIZI: Igemis... (Nyelvet ölt Kertésznére.) Meee...!
- M. VAD: Kérem?
- KERTÉSZNÉ: Melege van, kilóg a nyelve.
- M. VAD: Hajós Poldi!
- POSTÁS: Olyan mincs.
- M. VAD: Pedig biztosra ígerte. Nem várunk rá. Az ilyen újságírófélek még álmaikban sem mondanak igazat. (Ünnepélyesen.) Hölgyeim és uraim! Elvtársak! Gizike!... Rátérünk napirendünk első pontjára: megválasztjuk a jegyzőkönyvvezetőt... Van önkéntes jelentkező?
- MIHÁLY: Majd én!
- OTTLIK ÚR: Jé! Maga tud írni?
- GIZI: (M. Vadhoz) Mit játssza itt a választók gyűlését! Megmondaná már végre: miért csődített össze bennünket?
- M. VAD: Éppen most akartam rátérni... (Felemelt hangon.) A napirend második és utolsó előtti pontja: M. Vad Ignác, az itt jelenlevő M. Vad Ignácné segítségével, megcáfolja azon aljas pletykákat, miszerint nem tud eleget tenni férfiúi kötelességének.
- OTTLIK ÚR: (gúnyosan) Hogyan?
- M. VAD: Első szám első személyben... Ime eme hitvesi ágyon, színes, cinemaszkop TOD-AO szisztém, három dimenzió.

- KERTÉSZNÉ: Ne vicceljen, csak nem akar...
- M. VAD: De mennyire!
- VALÉRIA: Megőrült?!
- M. VAD: Dehogy örültem. Sőt, megjött végre az eszem. Nem eszem magam és dülök-fülök a jelenlevők alattomos pletykáinak hallatán... Nem, nem lesz belőlem embergyűlölő, világgyűlölő... Egy röpké nász telt ház előtt és az egész lekerül a napirendről. Önök mindent láthatnak és ezentúl a való igazságot terjeszthetik a pletyka helyett.
- GIZI: Nahát, ez felháborító!
- M. VAD: *(élesen)* Igen? S az nem, hogy engem tehetetlennek nevez ország-világ előtt, mert átlátszó csellem és még átlátszóbb hálóköntsben becsalogatott a hálójába, s én, ahelyett, hogy odacsavarodtam volna az ágyra, vettem a kalapom...
- MIHÁLY: Tényleg? Mért jött el?
- M. VAD: Én kérem monogám vagyok!
- MIHÁLY: *(ijedten)* S az fáj?
- M. VAD: *(nevetve)* Néha... Azt akartam mondani: egy nő szeretek.
- MIHÁLY: Stimmel: egyszerre csak egyet.
- KERTÉSZNÉ: *(dühösen)* Tudod, mi vagy te, Nikolausz?!
- MIHÁLY: *(ártatlanul)* Jegyzőkönyvvezető.
- M. VAD: Ha megengedik, én most levetkőzöm...
(a nők sikítanak)
- OTTLIK ÚR: De most már elég a tréfából... mondja, minek néz maga bennünket?!
- M. VAD: Magát például egy átkozott öreg papagájnak. Iskola-padból nyugdíjba ment. Rengeteg ideje van, beléveri az orrát mindenki dolgába.
- MIHÁLY: Ez a helyes kifejezés.
- OTTLIK ÚR: Hallgasson, gigolo!
- KERTÉSZNÉ: Halkabban, bácsi... Szétveti az irigység.
- OTTLIK ÚR: *(felháborodva)* Méghogy engem?... Nem érdekelnek a kegyed bájai.
- KERTÉSZNÉ: Kirongyolódott a nadrágja, annyit térdelt nálam.
- VALÉRIA: *(megdöbbenve)* Ottlik úr!... Csalódom kegyedben.
- OTTLIK ÚR: *(nagy zavarban)* Mindent megmagyarázok.
- MIHÁLY: Ezt még megvárom.
- VALÉRIA: Semmi közöm a magánéletéhez, de nem hittem volna, hogy leáll egy ilyen perszónával... *(Felsikít.)* Jaj Istenem!
- POSTÁS: Mi baj, kis nagysága?
- VALÉRIA: *(tátog)* Nem látja?... Vad úr!... Le akarja vetni a nadrágot!

- M. VAD: Nincsen abban semmi.
 GIZI: *(kajánul)* Na ugye!
 M. VAD: *(elereszti a füle mellett a perfid megjegyzést) ...* De ha akarja, elvonulok a spanyolfal mögé.
 VALÉRIA: *(felsikít)* Nem!
 M. VAD: *(meglepődve)* Mért nem?
 VALÉRIA: Mert akkor végleg nem tudjuk megakadályozni abban, hogy pucérra vetkőzzék... Istenem, hát nincs önök között egyetlen férfi sem?
 MIHÁLY: *(vihog)* Ez majd mindjárt kiderül.
 VALÉRIA: *(kétségbeesve)* Postás bácsi!
 POSTÁS: Tessék?
 VALÉRIA: Szóljon már maga is.
 POSTÁS: Mit mondjak?
 VALÉRIA: Hát, hogy hagyja abba.
 POSTÁS: *(meggyőződés nélkül M. Vadhoz)* Hagyja abba...
 M. VAD: *(kiált)* Nem!
 POSTÁS: Na látja...
(Csengetnek.)
 M. VAD: Ez csak a Poldi lehet... megyek beeresztem. (El.)
 VALÉRIA: *(kérlelően)* Drága Vadné, hát nem szégyelli magát?
 M. VADNÉ: De szégyellem... Csakhogy azt még jobban szégyellem, hogy a férjemet csúfolják. Nem akarom, hogy szenvedjen.
 GIZI: *(gúnyosan)* Micsoda lélek! Egy mártír.
 MIHÁLY: Szívesen cserélné vele, mi?
 GIZI: *(megvetően)* Fajankó!
 OTTLIK ÚR: *(kárörvendően)* Ezt a jegyzőkönyvbe is beveheti.
(Kopogás.)
 POLDI: *(be M. Vaddal)* Jó napokat és kézzipuszi... Elkéstem?
(Kínos csend.)
 POLDI: Pedig fényképezőgépet is hoztam.
 MIHÁLY: *(röhög)* Az jó lesz!
 POLDI: *(meglepetve fedezi fel M. Vadnét az ágyban)* Bocsánat asszonyom! Most vettem csak észre, hogy itt fekszik az ágyban.
(Aggódón.) Beteg? Úgy látom, nagyon kipirult. Láza van?
 GIZI: Lámpaláz.
 POLDI: *(nem érti)* Micsoda?
 OTTLIK ÚR: Magyarul: tréma.
 POLDI: *(bizonytalanul)* Áhá... És mitől?
(Kínos csend.)
 M. VAD: *(be)* Úgy... Most már nem zavarhat bennünket senki. Bezártam az ajtót.

- VALÉRIA: Engedjen ki, vagy botrányt csinálók!
- GIZI: Már megcsinálta, hogy feltette ezt a kalapot.
- VALÉRIA: Trampli!
- POLDI: De hölgyeim, ez egy tisztos polgári ház!
- KERTÉSZNÉ: Jól mondja!
- POLDI: Azért jöttünk össze, hogy... *(Elakad.)* Tényleg, Ignác, miért is vagyunk mi itt ilyen szép számban?
- VALÉRIA: *(sírva)* Hogy tönkretégye a becsületemet.
- M. VAD: Pardon kérem, arról szó sem volt. Kizárólag hitvesemen óhajtom házastársi kötelességemet demonstrálni.
- POLDI: *(elképedve)* Micsoda?
- KERTÉSZNÉ: Hallotta... Alul hát, felül hát. Hát...
- POLDI: Már megbocsáss, barátom, de mi közünk van nekünk a te férfiúi képességeidhez?
- M. VAD: Ezt mondom én is: mi közöttök hozzá!... Mégis úton-útfélen azt mesélték, hogy én imp...
- VALÉRIA: Ki ne mondja, mert elájulok!
- POLDI: S te egy apró pletyka miatt hippodromot csinálsz a családi fészekből?
- M. VAD: Apró pletyka?... mindenki a pofámba röhög... Tegnap kaptam egy doboz kontracepciós pirulát ajánlott küldeményben. A mellékelt levélben ez állt: »Használja nyugodtan, a pápa nem fog megharagudni!«
- POLDI: *(hümmögve)* Kellemetlen...
- M. VAD: Kellemetlen? Elviselhetetlen. A kollegák krétával pajzán delboidot rajzolnak a hátamra a hivatalban. Már komolyan foglalkoztam a gondolattal, hogy erőszakot követek el kis-, közép- és idősebb korú nőszemélyen, hogy a sajtó, a rádió, a televízió foglalkozzék velem. Vessenek dutyiba, ültessenek rezsóra, mint a Chessmant, csak ne halljam már a kuncoogást a hátam mögött.
- GIZI: Mindenesetre a kényelmesebb megoldást választotta.
- M. VAD: Igenis azt! Nem fogom magam dilibe hajszolni a vénkisasszony, készpénzmeghajtású úrhölgy, besegítő pallikkal melegen tartott özvegy, fecsegő öregúr, ráérő postás kedvéért!
- POLDI: Stimmel.
- OTTLIK ÚR: Mi az, hogy stimmel?! Magának minden stimmel. Maga egy rózsaszín tollú szárnyas... Hát nem érti? Ez az exhibitionista erkölcsi merényletet készít itt ellenünk, s elsősorban *(Valériára mutat)* ezen ártatlan lélek ellen.
- MIHÁLY: *(röhög)*
- VALÉRIA: *(dühösen)* Mit röhög maga fakutya!?

- MIHÁLY: Na mondja már, mit veszthet 55 éves letére?
- VALÉRIA: *(göggösen)* A jó híremet. Én a házasságba olyan tisztán akarok bevonulni, mint a frissen esett hó.
- MIHÁLY: Ez az! Azért nem akad vállalkozó, mert tartanak a lavinaveszélytől.
- VALÉRIA: *(sírósan)* És én, amikor azt mondtam, hogy M. Vad úr nem igazi férfi, nem arra gondoltam, amire a többiek itt...
- M. VAD: *(felhorkan)* Hanem?
- VALÉRIA: *(kuncogva)* Ne haragudjon, de ha már arra kényszerít, hogy megmondjam az igazat, megmondom: olyan kis semmi mitugrász termete van. Egy férfi legyen stramm, széles vállú. Magának akkorka gyűrű van az ujján, mint milyet a postagalambok lábára szoktak húzni.
- M. VAD: *(dühösen gombolja a hőzentrágot)*
- VALÉRIA: *(üjdedten)* Fogják meg! Fogják meg azt a nadrágot!
- POLDI: Lassabban hé, öreg fiú... Várj egy pillanatig, hogy a tisztes gyülekezetnek kifejtsem a helyzetben rejlő, mélységesen tragikomikus elemeket, melyek azonban nagyon is valós gyökerekből fakadnak.
- MIHÁLY: Ne fejtsem semmit. Kezdjék már!
- KERTÉSZNÉ: Nikolausz!
- MIHÁLY: Igen, drágám...
- KERTÉSZNÉ: Nix igen! Befogni! Hallani akarom a fejtelkezést.
- POLDI: *(könnyedén meghajol)* Kösz, madám... Szóval...
- M. VAD: *(tüszzent)*
- M. VADNÉ: Vagy öltözzél fel, Ignác, vagy vetközzél le egészen, mert megfázol.
- M. VAD: Mindjárt, aranyom... *(Tüszzent.)*
- POLDI: *(zavartalanul)* A kor preokuppációja, tisztelt gyülekezet, a szex. A film, az újságok, de még a biblia is.
- VALÉRIA: Ez aljas rágalom!
- POLDI: Rágalom? Tessék! *(Zsebéből egy újságkivágást vesz elő.)* Költséget és fáradtságot nem kímélve, kivágtam a reprodukciót, az ateistának aligha mondható, konzervatív brit lapból... Ádám atyánk és Éva nénénk in the házibuli.
- VALÉRIA: *(megdöbbenve)* Ez szörnyű!
- POLDI: Szörnyű? Az érseknek tetszett. Egyetlen nap alatt ötvenezer példányban vették meg a buzgó hívók... Itt van Rákhel, csak rá kell nézni és máris... No de ez nem érdekes...
- MIHÁLY: Dehogynem! Mutassa...
- KERTÉSZNÉ: Nikolausz!

MIHÁLY: Nyugi, Elza! Ez biblia. Ettől legföllebb meggyavulok.

POLDI: Na, szóval, hol hagytam abban?

POSTÁS: *(rekedten)* Ott, hogy a Rákhe! a vetésbe meg.

M. VAD: *(tüsszent)*

POLDI: A szex, mely századokon át tabu volt, most egymás után dönti le a korlátokat. Sarokba szorítja a prudériát, a hipokrizist, s akár egy folyó, mely a felső folyásánál még dühödten tombol, a deltánál már szélesen és méltóságteljesen hömpölyög.

GIZI: Be szépen mondja!

OTTLIK ÚR: *(féltekényen)* Valóságos Szekszpír.

POLDI: Az emberi ösztönöknek ez a felséges tűzijátéka, megszabadul majd minden sallangtól és a legtisztább emberi érzések sorába emelkedik...

M. VAD: *(tüsszent)*

OTTLIK ÚR: Elég ebből a Hány Biróságból! Mi most szépen hazamegyünk.

MIHÁLY: Hohó! Nem hallotta, hogy: csit-csatt, nincs kilincs.

OTTLIK ÚR: Nem tarthat itt bennünket akaratumk ellenére. *(Kihívóan.)*
Mít szólna ehhez a sajtó?

POLDI: A sajtó elítéli az erőszakot...

OTTLIK ÚR: Na ugye!

POLDI: ... és a rágalmozást.

MIHÁLY: *(kajánul)* Kapufa!

POLDI: Itt van nekünk ez a derék és rettenhetetlen bajvívónk: M. Vad Ignác. Ahogy Szent György nekiment a sárkánynak...

MIHÁLY: Ez a helyes kifejezés kérem: sárkányok.

KERTÉSZNÉ: Nikolausz!!

MIHÁLY: Tetszik látni: tüzet is okád.

POLDI: *(mint fent)* Mint egy keresztos vitéz...

OTTLIK ÚR: *(felkacag)* Haha! Jól mondja!

POLDI: *(zavartan)* Nem úgy gondoltam...

GIZI: Ne kotyogjanak folyton közbe! *(Lágyan)* Olyan szépen beszél, hogy elhallgatnám estig.

POSTÁS: Merhogy később nem ér rá.

GIZI: *(felhördül)* Postás bácsi!

POSTÁS: Vicceltem.

GIZI: Az ilyesmivel nem lehet viccelni.

MIHÁLY: De nem ám, mert úgy járhat, mint M. Vad úr.

M. VAD: *(gőgösen)* Kérem... az majd mindjárt kiderül. Nem is várok tovább egy percet sem.

- POLDI: Helyes, kedves barátom. Tedd azt, ami téged a makulátlan férfiak sorába emel. Én majd néhány fotoszszal örökítem meg az évszázad nagy pillanatát, midőn az álszemérem és a setét rágalom porba hull...
- OTTLIK ÚR: *(gúnyosan)* Majd leközelítheti haladó hálószoalapjában.
- MIHÁLY: Nem, hanem elküldi a bibliagyártóknak.
- POLDI: Nahát kedveseim, én Önöket fogom fényképezni. Engem az operában is a kórus érdekel.
- OTTLIK ÚR: Igen. A kóristalányok.
- POLDI: Így születik a rágalom... *(Emeli fényképezőgépét.)* Ne tessék mozogni!
(Fuffanás.)
- POSTÁS: Elájult a Vali kisasszony.
(Élesztgetik Valériát.)
- VALÉRIA: *(kis szünet után halkan)* Hol vagyok?
- POLDI: *(precízen)* A Ló utca 4-ben, egy hálószozában.
- VALÉRIA: *(felsikít)* Miiiii?... *(Egészen magához tér. Ja! (Hirtelen, izgatottan.)* Túl vagyunk a dolgon?
- MIHÁLY: Nem... M. Vad úr elszaladt ecetes törülközőért.
- M. VAD: *(lihegve be)* Itt vagyok... Hová lesz az ecetes ruha?
- KERTÉSNÉ: *(nevet)* A nadrágjába aligha, úgy beijedt.
- POLDI: *(kedvetlenül)* Na jól van. Kezdd el, fiam. Nekem ötkor lapmegbeszélésem van.
- OTTLIK ÚR: *(élesen)* Na ugye, most már lógna maga is.
- POLDI: *(sértődötten)* Szó sincs róla. De az idő pénz. *(Órájára tekint.)* Jeeszusom, már negyed öt! Az isten szerelmére, nem lehet egy küssé gyorsabban?
- M. VAD: Ne sürgess, hallod-e!... Itt van: összebogozódott a cipőpertlim... *(Dühösen tépkedi.)*
- POLDI: Jaj istenem, egy vacak pertlivel húzod az időt! Fel tartod itt ezeket a derék embereket.
- KERTÉSNÉ: Én ráérek.
- POLDI: Még tíz percet szánok rá, aztán alászolgája!
- OTTLIK ÚR: Pedig nagyon lelkesedett az imént. Keresztes vitéznek nevezte, sárkányölő Szent Gyöngynek.
- POLDI: Az is, csak egy kicsit szuszimusz. Stenit annak a pertlinek. Adí, majd én kibogozom.
- M. VAD: *(sértődötten)* Ne kiabálj... És ne rángasd a lábam!
- OTTLIK ÚR: Kár lenne elmennie. Itt még később is szükség lesz magára.
- POLDI: Majd maga helyettesít *(Nevetnek.)* ... Na lenn van... És a másik is.
- VALÉRIA: Borzasztó!
- GIZI: Nem muszáj odanézni...

M. VAD: *(félig letolja a nadrágját, de csengetnek és gyorsan visszarántja)*
(Döbönt csend.)

POLDI: *(kiszól az előszobába)* Ki az?

RENDŐR: *(kivülről)* Rendőrség!

OTTLIK ÚR: *(diadalmasan)* Én hívtam. Azt hitte, Vad úr, hogy csak úgy bezárhat bennünket, mint egy birkacsordát az akolba? Az imént az előszobából felcsengettem az ügyeletet telefonon.

KERTÉSZNÉ: Spicli!

MIHÁLY: Blokkolva!

VALÉRIA: Bravó, Ottlik úr!

GIZI: *(Valériához)* Magának mázlija van. A képről is le-
ájult.

RENDŐR: *(M. Vaddal be)* Jó napot... Mi történik itt?

MIHÁLY: Sajnos semmi.

RENDŐR: Nekem valaki azt telefonálta... Egy pillanat, felir-
tam a nevét: Ottlik Béla, igazolványszám 103270...
hogy itt merénylet készül.

OTTLIK ÚR: Igen, az erkölcsök ellen.

RENDŐR: *(fanyarul)* Ja...

OTTLIK ÚR: Ez az úr itt, nevezett M. Vad Ignác, szerelmi aktust
akart lebonyolítani feleségével, M. Vad Ignácnéval,
nagy nyilvánosság előtt.

RENDŐR: És?

OTTLIK ÚR: Mi az, hogy és?

RENDŐR: Végrehajtotta?

OTTLIK ÚR: Nem.

RENDŐR: Akkor mit akar tőlem?

OTTLIK ÚR: Hát, hogy... tartóztassa le!

RENDŐR: Na ne vicceljen! Azért, amit nem csinált?

VALÉRIA: De minden pillanatban elkezdheti... Tetszik látni:
már félig levetkőzött!

RENDŐR: Helyes, akkor megvárrom... Szabad ez a szék: *(Leül.)*

OTTLIK ÚR: *(megdöbbenve)* Maga végig akarja nézni?

RENDŐR: Na hallja. Legalább nem kell a maguk zűrzavaros
tanúvallomásából kihámozni a tényállást... Kezdheti
kérem!
(Kínos csend.)

POLDI: *(idegesen)* Tempó, öregem!

M. VAD: *(zavartan)* De...

POLDI: *(türelmetlenül)* Mi az, hogy de? A nagy nyilvánosság
és a karhatalom készen áll, csak a startot várjuk. *(Is-
mét az órájára pillant.)* ... A fene egye meg, már fél őt!

- M. VAD: Ugyanis...
- POLDI: *(fenyegetően)* Ugyanis?
- M. VAD: *(kitör)* Nem tudok rendőr előtt! Na!
- POLDI: *(összecsapja a kezét)* Thá!... Ilyet még nem pipáltam.
- M. VAD: Nem tehetek róla, de a rendőr bennem mindig a köteles tiszteletérzést ébreszti. Én mindenkor becsületes polgár voltam. Az adómat rendesen fizetem, a kutyámat évenként oltják.
- POLDI: Na és!? Most is egyenes úton jársz. Bebizonyítod a rend őre, a sajtó és a széles néprétegek előtt, hogy aljas, utolsó és ocsmány rágalom, miszerint te a házassági szerződésben vállalt kötelezettségeknek nem tudsz eleget tenni... *(A rendőrhöz.)* Ezen hölgyek és urak ugyanis lépten-nyomon azt a pletykát terjesztik, hogy M. Vad úr nem férfi.
- RENDŐR: Igazán?
- MIHÁLY: Pardon! Én egy árva szót sem szóltam. Itt csak pártoló tag vagyok. Lizácska pártolója.
- KERTÉSZNÉ: Nikolausz, téged senki sem kéndezett!
- MIHÁLY: Nem szeretném, ha illetékes helyen rossz véleményemmel lennének rólam.
- RENDŐR: *(M. Vadhoz)* Szóval Ön azt akarja bebizonyítani itt mindannyiunk előtt, hogy tetőtől talpig férfi?
- MIHÁLY: Illetve, csak deréktől lefelé.
- M. VAD: Igenis...
- RENDŐR: *(lelkesen)* Hát ez pompás!
- VALÉRIA: *(elszörnyedve)* Megőrült?
- OTTLIK ÚR: Nem. Biztosan csak tréfál.
- RENDŐR: Maga már látott vicces rendőrt?
- VALÉRIA: *(hitetlenkedve)* Tényleg nem akar közbeavatkozni?
- RENDŐR: Az a meggyőződésem, hogy M. Vad úrnak nincsen szüksége rá.
- OTTLIK ÚR: *(erélyesen)* Maga itt a törvényt képviseli, s ha nem hajlandó, hát közölni fogjuk a feletteseivel.
- KERTÉSZNÉ: *(megvetően)* Ön egy telefonybetyár!
- MIHÁLY: Máris jön egy húszszall a Vad mesternek.
- RENDŐR: *(Ottlík úrhoz)* 58888... ne felejtse el a számomat... *(M. Vadhoz.)* Ön pedig, kedves barátom, vágjon bele bátran. Mutassa meg ezeknek a kotyondiaknak, hogy igazi férfi. Fojtsa belé a károgást a sötét madarakba, akik belesnek a hálószoabaablakon, és aljas rosszindulatukban odáig merészkednek, hogy bemocskolják a férfiúi önérzetet, sanda rágalmozásokkal kikezdi a családi harmóniát. Megingassák hivatalában. Ha-

más barátok gyűnykacaja kísérlje. Lehajtott fővel kelljen csámborognia az utcán, csukott ablaktáblák mögöl gyűnykacajt kihallva...

- OTTLIK ÚR: Ne heccelje magát bele más nyavalyájába...
- RENDŐR: *(gépiesen)* Más nyavalyájába? *(Lecsitul.)* Más nyavalyájába... Igen... abba...
- POLDI: *(tragikusán)* Fél öt!
- M. VAD: Fél öt, — és akkor mi van?
- POLDI: Akkor az van, hogy ad acta mégý... Az idő nem rágógumi... A Nobel-díjat kiosztják 16.30-kor és 16.45-kor már vízipólót közvetít a televízió. A reflektor odébbáll. Törölík a szalagot. *(Az órájára néz.)* Fél öt múlt egy perccel. *(A rendőrhöz.)* Ugyan legyen jó fiú, rendőr bácsi, és forduljon el.
- RENDŐR: *(maga elé)* Más nyavalyájába... *(Feleszmél.)* Mit mond?
- MIHÁLY: Azt, hogy maga lesz a hunyó, mert M. Vad úr nem mer kihágni.
- POLDI: *(egyre idegesebben)* Fél öt múltott kettő perccel... Gyerünk! Beszállok kettőezer-ötszázal a cebbe a kihágási bírónál.
- M. VAD: *(sértődötten)* Azt hiszed, hogy a büntetéstől félek, vagy spórolni szeretnék?
- POLDI: Hát mi a majd mit mondtam bajod?!
- M. VAD: *(durcásan)* Mondtam már!
- POLDI: Etye-petye! Nem zavar ez a sok véres szájú kritikus és éppen ez a jóindulatú személy feszélyezne, aki...
- RENDŐR: *(révetegen)* ... más nyavalyájába...
- POLDI: *(zavartalanul)* Más nyavalyájába olyan plasztikusán beleéli magát.
- M. VAD: *(kétségbeesve)* Mit csináljak?!
- POLDI: Csinálj, amit akarsz, de én már itt se vagyok.
- OTTLIK ÚR: Hohó! Nekünk leadta itt a link dumát a hősiességről, az évszázad nagy pillanatáról, — hát tessék várni néhány percet!
- VALÉRIA: Úgy van!
- GIZI: Hátha magára is ragad valami.
- POLDI: Pardon! Csak semmi inszínúáció!
- M. VADNÉ: Az én férjem is mindig értekezletre siet.
- M. VAD: Te hallgass!
- KERTÉSZNÉ: Így beszélnek ezek a duhajok a gyengébb nemmel.
- POLDI: Nekem különben is kezd az egész gyanús lenni. Te, fiam, azért rendezted az egészet, mert tudtad, hogy úgysem engedík ezek a ... öö... konzervatív erkölcsű, de alapjában véve...

- VALÉRIA: *(hálásan)* Köszönöm...
- POLDI: Alapjában véve... *(Órájára tekint.)* Jesszusom! Fél öt múltott öt perccel! *(Hadarni kezd.)*... alapjában véve egészséges felfogású népek, úgysis megakadályozzák, vagy hazarohannak, esetleg nem néznek oda... Igen, fiam, te ezt előre kiszámítottad. Megrendezed a nagy happárét, elmondod az örülési monológot, ráborulsz az ágyra és függöny... Senki sem látott semmit, senki sem hallott semmit. Mégis bizonyítást nyert a férfiasságod... Hohó!
- VALÉRIA: Bizony.
- POLDI: Igazam van, kedves?
- VALÉRIA: Teljes mértékben... Most már én is azt mondom: rajta!
- OTTLIK ÚR: *(megdöbbenve)* De Valéria kisasszony, ezt nem tételtem volna fel magáról!
- VALÉRIA: *(konokul)* Lássuk a keresztet vitézt!
- M. VAD: *(mélyen megsértve)* Mért csináltad ezt, Poldi?
- POLDI: *(durcásan)* Mert már háromnegyed öt.
- MIHÁLY: *(összecsapja a kezét)* Há! Ez az átkozott vekker! Én se tudnék úgy... hogy állandóan sürgöt valaki.
- KERTÉSZNÉ: Meg egy rendőrrel a zsöllyében.
- OTTLIK ÚR: *(harciasan)* Kérem, ez nem kifogás!
- GIZI: Ottlik úr?! Alakulunk?
- MIHÁLY: Ugrott a káposztalényomás?
- OTTLIK ÚR: *(megvetően)* Mít tehet az ember egyszál egyedül a szennyes áradattal szemben, ha még a karhatalom is...
- RENDŐR: *(mint fenn)* ... más nyavalyájába... *(Élesen.)* Mi van a karhatalommal?
- OTTLIK ÚR: *(gyorsan)* Semmi... Csak azt mondom: tényleg nem ártana, ha kimenne néhány percre...
- RENDŐR: *(fagyosan)* Kimenjek... s aztán megint bejőjnek... Maga csak tárcsázik... Aztán hívja a felügyelőt is... Az is ki-be... jár majd... Összecsattintja a tenyerét és mi: hopplá! Esetleg tüzes karikával.
- GIZI: Ne tüzeljen, nem úgy gondolta.
- RENDŐR: Rendben van. Kimegyek...
- M. VAD: *(felkiált)* Ne menjen!
(Döbbent csend.)
- RENDŐR: *(zavartan)* Úgy érti, hogy el se forduljak?
- M. VAD: Úgy...
- OTTLIK ÚR: Ez a trükkje...
- M. VAD: Semmiféle trükk. Már úgysis éppen eléggé befektették előtte. Egy okkal több, hogy bizonyítsak.

POLDI: (sziszegve) Nyomás!

MIHÁLY: Ne hagyja magát sürgetni.

KERTÉSZNÉ: Ez nem löverseny. Maga bizonyára telefonon keresztül él házaseletet.

POLDI: Most nem rólam van szó.

M. VAD: (nyomatékosan) Most nem, de lehet, hogy már holnap mondják: szeplőtelen házad, olyan, mint egy kolostor.

POLDI: Kolostor?

M. VAD: Igen. Barátokat tartanak...

POLDI: (nem érti) Barátokat? Minek?

MIHÁLY: (vihog) Kettőt találghat.

POLDI: Álljon meg a menet! Érttem, hová céloznak... Nahát ez nálam nem fordulhat elő!

KERTÉSZNÉ: Azsúrban van a házi feladattal?

POLDI: ... Azt nem mondom, de...

VALÉRIA: De?

POLDI: Pardon! Kegyedet mért érdekli?

VALÉRIA: Mert azt szeretném tudni, hogy lehetnek olyan mocskosak a férfiak, hogy ott van az a szép, derék, kedves párjuk, mégis más cafkák után vizslatnak.

GIZI: Ez nem tartozik ide!

OTTLIK ÚR: Még pipacs se nyílna, ha a pille az első kehelyben lerúgná a papucsot.

MIHÁLY: Bravó! Ez a beszéd!

KERTÉSZNÉ: Nikolausz!

VALÉRIA: Be egyetértenek ebben az egyben.

M. VAD: Bocsánat, de már említettem, én monogám vagyok.

OTTLIK ÚR: S az se nagyon, mert ugyebár azért volnánk itt.

M. VAD: (mérgesen) Vicces!

POLDI: Hadd magyarázzam meg, kedves: a férfi biológiailag úgy van teremtvé...

VALÉRIA: Nem siet már? Műndjárt öt óra.

POLDI: Ezt még meg kell világítanom, mert esetleg azt gondolnák rólam...

M. VAD: Te majd veszel magadnak annyi fáradságot és rendezel egy másik szexszeánszot a szexexpanzióról, úgyis mint szexpanzióról... Ez itt az én premierem.

POLDI: Egy pillanat!

M. VAD: Egy fél se! (Oldozza a nadrágját.)

POLDI: Várj!

M. VAD: Ne tarts fel!
(Csengetnek.)

- M. VAD: (dühösen rántja vissza a nadrágot) Ki az ördög öreg-
anyja ez?
- RENDŐR: Maradjon... Megfáznik. Majd én megnézem (Kimegy,
nemsokára sikoly. Öregasszonyt támogat be.) Gyor-
san egy széket, az öreg nagysága rosszul lett!
- M. VAD: Szent Isten, a mama! (Fejest ugrik az ágyba.)
(Kavarodás)
- MAMA: (elhaló hangon) Ott... vannak a ... szívcseppek...
a táskámban.
- POLDI: (a táskában turkál) Rögtön adom... Tessék!
- MAMA: (félszemét kinyitja) Nem az, maga szerencsétlen. Az
körömlakk... Mi történt? (A rendőrhöz.) Kárabolták
őket?
- RENDŐR: Nem.
- MAMA: (halálra váltan) Csak annyit mondjon: élnek
még?
- RENDŐR: Hogy élnek-e? Természetesen!
- MAMA: Hála neked, magasságos mennybéli isten! De hát mit
keres itt ennyi ember? Hol vannak az én gyerme-
keim?
- MIHÁLY: (készégesen) Tessék talán benézni a takaró alá.
- MAMA: Mit mond?
- MIHÁLY: (hangosabban) Mondom: lefeküdtek!
- MAMA: (hitetlenkedve) Lefeküdtek?
- MIHÁLY: Igen... Ilyenkor télen öt órakor már vaksötét van.
- MAMA: (félretolja) Lánifári! Micsoda dolog ez! Ignác!
- M. VAD: (a takaró alól) Igen mama...
- MAMA: Mi történik itt?
- M. VAD: Se... semmi...
- MAMA: Ahhoz képest elég sokan vagytok.
- POLDI: Az úgy volt kérem...
- MAMA: Magát nem kérdeztem!
- M. VAD: Mama kérlek, a fiatalember az újságtól van.
- MAMA: (élénken) Igen?... Örvendek!... Bokor Annamária...
- M. VAD: A híres Bokor és Bokor?
- MAMA: Igen... Bokor-csipke... vagy ahogy apámat nevez-
ték, Csipke-Bokor.
- MIHÁLY: És mért voltak bokrosak... vagyis ketten a bokor-
ban?
- MAMA: (büszkén) Mert családi vállalat volt. (Sóhajt.) Saj-
nos...
- MIHÁLY: Homlokon csókolta az állam.
- MAMA: Nem. Drága jó megboldogult atyám addig csipkedte
a nőket... (Átmenet nélkül, szigorúan.) Tehát?

- POLDI: Tehát: addig jár a csipke a csipkére...
- MAMA: Ne azt mondja!
- POLDI: Hanem?
- MAMA: Hanem, hogy mit történik itt.
- POLDI: Ja, hogy itt... Tulajdonképpen...
(Csend)
- MAMA: No! Megkukultak? (A rendőrhöz.) Ön mint a rendőre...
- RENDŐR: (kínban) A rend az rendben van... Egészen rendesen viselkedik.
- MAMA: Ottlik úr?
- OTTLIK ÚR: Hát ugy-e...
- MIHÁLY: Van még szívceppje?
- MAMA: Hogy jön az ide? Van.
- MIHÁLY: Hát akkor, néni kérem...
- MAMA: Néni az öreganyja!
- MIHÁLY: (nagyot nyel) Kislányom, itt most éppen...
(Csengetnek.)
- KERTÉSZNÉ: Ki lehet ez?
- MIHÁLY: (odaság) Hát az ördög öreganyja biztos nem, mert az már itt van.
- RENDŐR: (aki közben kiment és visszajött) A barátnéja kérdi: megvárja-e?
- MAMA: Megyek már... Majd visszajövök később... (El.)
- MIHÁLY: (utánakiált) Nem fontos, elküldjük a jegyzőkönyvet...
(Megkönnyebbülések sóhaja.)
- GIZI: (gúnyosan) »Az évszázad pillanata«. Szexuális forradalom, — csak a mama meg ne tudja!
- POLDI: Maga mért hallgatott, kedves?
- GIZI: Mert engem nem kérdeztek.
- POLDI: Na és ha megkérdezték volna?
- GIZI: Akkor azt mondom neki: Várjon egy kicsit, mindjárt nagy-nagymama lesz.
- OTTLIK ÚR: Maga még hisz a gólyában?
- POLDI: Ne kezdjék előről! (Az órájára néz, tragikusan.) Öt óra!!
- POSTÁS: Ide figyeljen, fiatalember! Én már egy ideje csak azt hallom: negyed öt, fél öt, háromnegyed öt, öt óra. És tudja mi a legdühítőbb?
- POLDI: (megszeppenve) Mi?
- POSTÁS: Az, hogy késik az órája... Fél hat van!
- POLDI: Úristen! Végem van! A főnök kívág.
- OTTLIK ÚR: (gúnyosan M. Vad felé) Akkor már ketten lesznek »állás« nélkül.

- M. VAD: Pardon! Pardon! Ezzel ünnepélyesen ágyba vonulok. *(Lenyomja a nadrágot. Hosszú ing van rajta, alul a felirat: CSAK TIZENHAT ÉVEN FELÜLIEK-NEK! Bebújik az ágyba.)*
(Csengetnek.)
(A rendőrrel rövid idő múlva érkeznek a televíziósok, kamera és reflektor a hónuk alatt.)
- RIPORTER: Bocsánat a zavarásért... A televíziótól jöttünk.
- OTTLIK ÚR: Bravó, Vad úr! Világsiker!
- RIPORTER: *(az ablakra mutat)* Engedjék meg kérem, hogy innen vegyünk fel a Kukoricakarnevált.
- M. VAD: *(felül az ágyban)* Csak tessék...
- RIPORTER: Kösz... *(Kivonul a balkonra, a többiek utánatódulnak. Erősödő rézfúvós zene. Már csak a rendőr ül várakozón az ágy előtt, aztán legyint, feltápászkodik és az ablakhoz megy. M. Vad és M. Vadné egymásra néznek.)*
- M. VAD: *(kiugrik az ágyból, megy a balkonra)*
- M. VADNÉ: Ignác!
- M. VAD: Múndjárt jövök, édes... Kezdd el addig nélkülem...

Függöny

